

FAMIPED

Familias, Pediatras y Adolescentes en la Red. Mejores padres, mejores hijos.

Educant als fills: quan menys és més

Traductor/a: Josep Bras Marquillas.

[Volumen 5. N°1. Marzo 2012](#) [1]

(No publicado) [Volumen 5. N°2. Junio 2012](#) [2]

Quan pensem en la infància, ens vénen al cap els fills de la nostra benestant societat però, donat l'extens món en què vivim, cada vegada apareixen més en els mitjans les imatges de nens de països asiàtics, de països pobres al costat d'Europa, de països misèrrims a l'Àfrica ...

Tots creiem conèixer les diferències entre nens de països rics i pobres. Sabem que cada pocs segons mor un nen al tercer món a causa de la pobresa o la guerra. Que moltíssims neixen o queden malalts, incapacitats, orfes, cecs o sords en regions on això pot ser pitjor que la mort. Que un excessiu percentatge no pot aprendre a llegir i a escriure, que ser dona allà és néixer ja amb un gran hàndicap ...

Però és injust parlar sempre d'aquests nens amb pessimisme i, des de FAMIPED, sense caure en el maniqueisme, volem donar una altra visió d'aquesta infància, recordar que tenen molts valors a envejar i, potser, a imitar.

Aquestes societats es fonamenten, en general, en una família sòlida i àmplia, sigui el nucli monoparental o no, i en el seu amor pels nens. Quan la mare o el pare estan malalts o absents, la resta de la família té cura dels petits, evitant que pateixin solitud o mancances emocionals. A més, els nens respecten la gent gran amb veneració perquè saben que de la seva experiència ve la saviesa.

En no tenir recursos econòmics, desenvolupen la imaginació per a jocs, teatres, mims, dibuixos o narracions, i aprecien infinitament els objectes, fins i tot els petits detalls materials. D'altra banda, no dubten a compartir, potser precisament perquè, en tenir poc, compartir sigui més fàcil o, potser, perquè aprecien rebre alguna cosa quan no tenen de res.

Viuen la vida amb naturalitat fins i tot en la desgràcia, l'accepten com arriba, sense culpar ni culpar-se. Són ingenus, no donen voltes i revoltes mentals a cada actuació.

I els pares, atès que els seus fills no podran tocar la guitarra, aprendre dibuix i anar a classe de reforç o de xinès o de kàrate, no s'estressen, gaudeixen (o es resignen) amb serenitat, gaudint sense més de les hores que, per nosaltres, de vegades, es converteixen en una tortura.

Però el més important és que els nens somriuen molt i riuen a riallades fàcilment. A ells, encara no conscients de les adversitats, se'ls veu feliços.

Com hem dit, no és que els pediatres creguem que els pares en aquestes societats siguin millors. De cap manera. L'ésser humà és semblant a tot arreu, ni millor ni pitjor, però s'adapta a les seves circumstàncies. El que sí veiem és que ens hem "desenvolupat" materialment massa ràpid, amb conseqüències desfavorables per als nostres fills, i potser hauríem de frenar i reprendre algunes d'aquestes idees educatives que fins fa poc prevalien en el nostre medi, baluard de l'educació en valors.

No sembla normal que els nostres nens de tres anys rebin per Nadal regals del pare Noèl i Reis per part d'avis, oncles i pares. O que, des d'edats primerenques, hagin de portar jersei de marca, anar al cinema tots els caps de setmana, amb crispetes incloses, o canviar el telèfon cada 2 anys.

Educant als fills: quan menys és més

Tampoc ho és que la criança d'un nadó ens resulti una càrrega de la qual no podem gaudir perquè, en comptes d'usar l'instint i el sentit comú, volem descarregar la responsabilitat en altres, rebre instruccions per a cada moviment, culpar els altres si no surt tot com es preveia, i tenir fills perfectes, és a dir amb les característiques i qualitats idealitzades del que ha de ser un fill.

Seria interessant copiar alguns dels aspectes d'aquests països: acceptar amb més naturalitat les mancances o diferències de qualsevol tipus dels nostres fills, promocionar la seva estabilitat emocional per sobre de l'acadèmica, el desenvolupament de la seva creativitat i de la seva espiritualitat i, per descomptat, gaudir-ne, amb ells; riure, fer-los cas encara que tinguem "coses pendents"; compartir TEMPS, si no ho fèiem, i gaudir d'allò que no és material.

Segurament, quan siguin grans, recordaran molt més els gronxadors, el passeig o la partida de parxís amb ells que l'última generació de la play o la classe de piano a qui el seu pare es va obstinar que assistís, sense tenir en compte les seves aptituds i preferències.